

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/260/2020
Identifikačné číslo spisu: 4114227251
Dátum vydania rozhodnutia: 25.02.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Klenková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:4114227251.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní spôsobilosti na právne úkony T. I., bývajúcej vo P., V. XXX/XX, zastúpenej JUDr. Máriou Jakubíkovou, advokátkou so sídlom v Nitre, Fr. Mojtu 43, v konaní zastúpenej mestom Nitra, procesným opatrovníkom, na návrh navrhovateľa J. V., bývajúceho v T., D.. H. V. XXXX/XX, zastúpeného JUDr. Viktorom Mlynekom, advokátom so sídlom v Nitre, Štúrova 43, o obmedzenie spôsobilosti na právne úkony T. I. a ustanovenie opatrovníka, za účasti Okresného prokurátora v Nitre, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 11 Ps 23/2014, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 23. apríla 2020 sp. zn. 8 CoP 53/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žiaden z účastníkov n e m á nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nitra (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 11 Ps 23/2014-302 z 13. februára 2019 v spojení s opravným uznesením č. k. 11 Ps 23/2014-386 z 25. septembra obmedzil T. I. na právne úkony tak, že menovaná nie je spôsobilá vykonávať finančné záležitosti a operácie, nakladať s majetkom, disponovať s finančnou čiastkou vyššou ako 50,- eur mesačne, rozhodovať o svojej zdravotnej a sociálnej starostlivosti, uzatvárať akékoľvek zmluvné vzťahy, konať pred štátnymi orgánmi, orgánmi verejnej správy, súdmi, finančnými inštitúciami, bankovými inštitúciami a inštitúciami poskytujúcimi služby. Ustanovil N. I. za opatrovníčku pre T. I., ktorá ju bude riadne zastupovať v rozsahu obmedzenia spôsobilosti na právne úkony a uložil jej povinnosť najmenej 2x ročne k 30. júnu a k 31. decembru každého kalendárneho roka podávať správu o opatrovancovi a o nakladaní s majetkom opatrovanca. Výslovil, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania a trovy dôkazov platí štát.

1.1. V odôvodnení poukázal na výsledky vykonaného dokazovania a uviedol, že návrh na obmedzenie spôsobilosti na právne úkony považoval za dôvodný. Znaleckým dokazovaním bolo preukázané, že u T.G. I. existuje duševná porucha, duševná zaostalosť ľahkého stupňa, ktorá bola potvrdená psychologickým vyšetrením so stanovením IQ v hodnote 57, t. j. stredná forma ľahkej duševnej

zaostalosti, pre ktorú nie je schopná robiť niektoré právne úkony.

Z tohto dôvodu a v jej záujme rozhodol o obmedzení spôsobilosti na právne úkony T. I. v rozsahu vykonávania finančných záležitostí a operácií, nakladania s majetkom, disponovania s finančnou čiastkou vyššou ako 50,- eur mesačne, rozhodovania o zdravotnej a sociálnej starostlivosti, uzatvárania akýchkoľvek zmluvných vzťahov, ako aj konania pred štátnymi orgánmi, orgánmi verejnej správy, súdmi, finančnými a bankovými inštitúciami a inštitúciami poskytujúcimi služby. Podotkol, že uvedený rozsah obmedzenia spôsobilosti na právne úkony je garanciou a súčasne jej poskytuje ochranu, že sa v budúcnosti nedostane do situácie, v ktorej by bola jej nedostatočná rozumová a vôľová vyspelosť zneužitá a spôsobilá jej tak ujmu. T. I. je jednoduchého zmýšľania, dôverčivá, neostražitá a náchylná podľahnúť ovplyvňovaniu inými osobami, pričom takéto jej konanie môže následne vyvolať problémové situácie. Pre jej stav duševnej zaostalosti, ktorý je trvalý, neexistuje kauzálna liečba a jej schopnosť samostatného fungovania je limitovaná jej nízkym intelektom, pričom v dôsledku nízkej úrovne sociálnej inteligencie je u nej nevyhnutný dohľad nad jej konaním. Jej mentálne postihnutie s globálnym postihnutím verbálnych i neverbálnych schopností a tiež jej nízka sociálna inteligencia spôsobujú stav, že nie je schopná samostatne chápať význam a obsah právnych úkonov v kontexte ich prípadných dôsledkov, pričom nedokáže riadne čítať a nie je schopná posúdiť a zvážiť následky úradných okolností, v ktorých sa môže nachádzať. Zároveň nie je schopná samostatne rozhodovať a plánovať, ani nie je schopná riadiť domácnosť a postarať sa o seba.

1.2. Následne v rozsahu obmedzenia spôsobilosti na právne úkony ustanovil ako opatrovníka T. I., N. I. (dcéru), ktorá je najbližšou a najdôveryhodnejšou osobou, pozná jej potreby, problémy a zdravotný stav. Zároveň vylúčil stav, aby do funkcie opatrovníka pre T. I. bol ustanovený jej syn - navrhovateľ, s ktorým nemá žiadny vzťah, nestretáva sa s ním, nie je na neho naviazaná, ani zvyknutá. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že osoba navrhovateľa by v pozícii opatrovníka pre pani T. I. nenaplnila jej potreby, zázemie a kvalitu života, ktoré menovaná v jej stave nevyhnutne potrebuje a jednoznačne by neprivedila pre ňu bezpečie a zázemie, ktoré vníma a cíti u dcéry N. I.. Právne vec posúdil v súlade s ustanoveniami § 10 ods. 2, § 26, § 27 ods. 2, § 28 Občianskeho zákonníka v spojení s § 239, § 240 ods. 3, § 248 ods. 2 Civilného mimosporového poriadku (ďalej len „CMP“).

Vyslovil, že trovy dôkazu v súlade s § 251 ods. 1 CMP platí štát. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 52 CMP.

2. Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) na základe podaného odvolania navrhovateľa proti výroku o ustanovení opatrovníka rozsudkom č. k. 8 CoP 53/2019-398 z 23. apríla 2020 rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti týkajúcej sa ustanovenia opatrovníka N. I. za opatrovníčku T. I. potvrdil. Vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

2.1. Konštatoval, že súd prvej inštancie správne a dostatočným spôsobom zistil skutočný stav veci, ako aj rozhodujúce skutočnosti oprávňujúce ustanovenie hmotnoprávneho opatrovníka T. I.. Zdôraznil vyšetrovací princíp v mimosporových konaniach, záver znaleckého posudku č. 4/2017 vypracovaného znalkyňou T.. V. B., ako aj poukázal na vykonané dôkazy súdom prvej inštancie a dospel k záveru, že ustanovením N. I. za opatrovníka T. I. je garantovaná právna istota v právnych vzťahoch a z nich vyplývajúcich práv a povinností, na ktoré sa oprávnenie opatrovníka deleguje. Zdôraznil, že bolo potrebné zohľadniť aj vôľu T. I., ktorú bola schopná relevantne vyjadriť, čo do určenia osoby jej opatrovníka, keď dosiahnutie účelu inštitútu hmotnoprávneho opatrovníka je v danej veci závislé tiež od splnenia podmienky existencie vzťahu dôvery medzi opatrovancom a opatrovníkom. Zároveň podotkol, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané navrhovateľom tvrdené konanie N. I. v tom, že T. I. „prinútila“ k prevodu svojho majetku a ani tvrdenie navrhovateľa, že N. I. sa k predaju majetku T. I. priznala. Stotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že neboli preukázané také rozhodujúce skutočnosti, ktoré by odôvodňovali ustanovenie za hmotnoprávneho opatrovníka T. I. navrhovateľa, keďže medzi T. I. a navrhovateľom sa nevytvoril citový vzťah ako medzi matkou a synom, ani vzťah dôvery. V konaní T. I.Á. trvala na ustanovení N. I. za hmotnoprávneho opatrovníka, inú osobu vrátane navrhovateľa odmietla na výkon tejto funkcie. Zdôraznil, že absencia vzťahu dôvery medzi navrhovateľom a T. I. vyplynula aj z listinných dôkazov predložených T. I., ktoré preukázali konflikty medzi nimi v minulosti v súvislosti so spoluvlastníctvom nehnuteľností, čo vyústilo až do súdneho

sporu.

2.2. K namietanému nevykonaniu navrhnutých dôkazov odvolací súd uviedol, že sám navrhovateľ na poslednom pojednávaní trval len na doplnení dokazovania výsluchom H. Š. a preto sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že vykonanie tohto dôkazu (za účelom zistenia, či s majetkom T. I. disponovala H. Š. a za účelom objasnenia tej skutočnosti, akú kúpnu cenu T. I. získala za prevod svojho majetku, kde sa táto kúpna cena nachádza, resp. ako s ňou bolo naložené), bolo potrebné zamietnuť, keďže takýto dôkaz nebol spôsobilý priniesť ďalšie relevantné skutkové zistenia v danej veci o ustanovenie hmotnoprávneho opatrovníka. Z týchto dôvodov rozhodnutie súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti - výroku o ustanovení opatrovníka ako vecne správne potvrdil v súlade s ustanovením § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol v súlade s ustanovením § 52 CMP.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal navrhovateľ dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, keďže odvolací súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Namietal, že rozsudky súdov nižších inštancií sú nedostatočne zdôvodnené, nepresvedčivé a nepreskúmateľné. Súdny nevyriešili otázky, ktoré mali pre vec podstatný význam, a to najmä, či N. I. môže funkciu opatrovníka plniť riadne a výlučne v záujme T. I.. V tejto súvislosti vyčítal súdom, že sa nezaoberali možnosťou ustanoviť za opatrovníka inú osobu, napr. obec. Poukázal na to, že N. I. využívala nepriaznivý stav T. I. vo svoj prospech obohacovaním sa o finančné prostriedky získané z predaja nehnuteľností v jej vlastníctve. Z tohto dôvodu namietal, že práve osoba, ktorá zneužila jednoduché zmýšľanie, dôverčivosť a neostražitosť T. I., bola ustanovená za jej opatrovníčku, čo považoval za nesprávne a v rozpore s ochranou záujmov jeho matky. Ďalej uviedol, že súd prvej inštancie už v rozhodnutí č. k. 11 Ps 23/2014-92 z 9. februára 2016 ustanovil za opatrovníka T.Á. I., N.. H. X. s odôvodnením, že ustanovenie N. I. nepovažoval za vhodné, keďže existuje pochybnosť či nemala majetkový prospech z vykonávania úkonov za T. I. v rozpore s jej záujmami. Napokon namietal nevykonanie navrhnutého dôkazu - výsluch H. Š. (sestry T. I.), z dôvodu, že podľa jeho názoru, by jej výsluchom boli objasnené viaceré rozhodujúce a sporné skutočnosti, resp. by vyvrátili tvrdenia N. I.. Zároveň namietal vierohodnosť vyjadrenia T. I. zo 7. októbra 2015 týkajúce sa ich vzájomného vzťahu, ktoré podľa jeho názoru nekorešponduje so skutočnou vôľou jeho matky. Navrhol zmeniť napadnutý rozsudok, alternatívne zrušiť rozhodnutia súdov nižších inštancií a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň predložil návrh o odklad právoplatnosti napadnutého rozsudku, ktorý odôvodnil tým, že má vážne pochybnosti o tom, či N. I. má spôsobilosť na výkon funkcie opatrovníka T. I. a teda, či z jej strany môžu byť v dostatočnej a v zákonom požadovanej miere chránené práva a najlepšie záujem T. I..

4. Ustanovená opatrovníčka N. I. vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že podľa ustálenej judikatúry platí, že nevykonanie dôkazov nemožno zásadne považovať za odňatie možnosti konať pred súdom. Navyše, dovolací súd nepreskúmava správnosť a úplnosť skutkových zistení a je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Poukázala na to, že oba súdy sa dôkladne vysporiadali s otázkou ustanovenia opatrovníčky T. I.. Navrhla podané dovolanie v celom rozsahu odmietnuť podľa § 447 písm. f) CSP. Uplatnila si trovy dovolacieho konania.

5. Okresná prokuratúra v Nitre sa k podanému dovolaniu písomne nevyjadřila.

6. Podľa § 2 ods. 1 CMP na konanie podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

7. Podľa § 444 ods. 2 CSP ak nejde o rozhodnutie, ktoré ukladá povinnosť plniť, dovolací súd môže na návrh odložiť jeho právoplatnosť, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa; ustanovenie § 230 tým nie je dotknuté.

8. Dovolací súd nezistil splnenie podmienok pre odklad právoplatnosti dovolaním napadnutého

rozhodnutia a preto v súlade s ustálenou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

9. Najvyšší súd ako dovolací súd (ďalej len „dovolací súd“ resp. „najvyšší súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 2 CMP v spojení s § 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) účastník konania, v ktorého neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie nie je dôvodné.

10. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

11. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

13. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný tak, ako sú obsahovo vymedzené v podanom dovolaní.

14. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ich spravodlivé rozhodnutie (I. ÚS 26/94).

15. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019, sp. zn. 4 Cdo 140/2019 alebo sp. zn. 4 Cdo 120/2019).

16. V preskúmvanej veci predmetom posúdenia dovolacím súdom bolo namietané porušenie procesných práv účastníka v mimosporovom konaní z dôvodu nevykonania navrhnutého dôkazu - výsluch svedkyne za účelom zistenia skutkových okolností spojených s dispozíciou majetku T. I.. Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvej inštancie na pojednávaní 13. februára 2019 (v spise na č. l. 298-299) o návrhu na doplnenie dokazovania rozhodol a to procesným uznesením, ktorým návrh zamietol s poukazom na charakter konania, záver znaleckého dokazovania, ako aj doposiaľ vykonané dokazovanie.

17. Nie je porušením práva na spravodlivý proces iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení strán resp. účastníkov, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť uplatneného návrhu vrátane ich námietok a dôvodov (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010). Věcná spojitost' odôvodnenia rozhodnutia s princípom práva na spravodlivý proces garantuje každému účastníkovi konania, že vydaný rozsudok musí spĺňať limity zrozumiteľného, určitého a logicky odôvodneného rozsudku.

18. K namietanému neodôvodneniu napadnutého rozhodnutia dovolací súd uvádza, že uplatnenú námietku nepovažoval za opodstatnenú. Odvolací súd sa náležite vysporiadal s uplatnenými odvolacími námietkami, jeho odôvodnenie spĺňa náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP, je jasné, zrozumiteľné a najmä preskúmateľné.

19. Dovolací súd pri posudzovaní dôvodnosti namietaného porušenia procesných práv navrhovateľa, nezistil nedostatky v postupe súdov nižších inšancií, aby ich výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené resp. odôvodnenie rozhodnutia zmätočné, z ktorého obsahu by nevyplývala taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že navrhovateľ sa s názorom odvolacieho súdu nestotožnil, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti napadnutého rozhodnutia.

20. V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj ústavného súdu platí, že judikatúra síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia; ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

21. Podľa § 27 ods. 3 Občianskeho zákonníka ak sa za opatrovníka nemôže ustanoviť príbuzný fyzickej osoby a iná osoba, ktorá spĺňa podmienky pre ustanovenie za opatrovníka, ustanoví súd za opatrovníka orgán miestnej správy, prípadne jeho zariadenie, ak je oprávnené vystupovať svojím menom (§18 ods. 1).

22. Z citovaného ustanovenia vyplýva poradie osôb, ktoré môžu byť súdom ustanovené do funkcie opatrovníka, ktoré je pre súd záväzné. Znamená to, že v prvom rade má súd povinnosť ustanoviť do funkcie opatrovníka príbuznú osobu, nakoľko výkon funkcie opatrovníka -fyzickej osoby je dobrovoľný a osoby s jej ustanovením musia súhlasiť.

23. Ústavným princípom ľudskej dôstojnosti a autonómie zodpovedá vôľa opatrovanca, čo do určenia osoby jeho opatrovníka samozrejme so zohľadnením primeranej miery relevancie a opodstatnenosti takého návrhu. Opatrovník, ktorý je osobe obmedzenej v spôsobilosti na právne úkony ustanovený súdom rozhoduje za opatrovanca, ktorému bol ustanovený. Keďže rozhodovanie opatrovníka nahrádza v takom prípade rozhodovanie za osobu so zdravotným postihnutím, je dôležité, aby konanie opatrovníka bolo v čo najväčšej miere v súlade s potrebami a želaniami opatrovanca. Opatrovník by mal byť preto človek, ktorému zastúpený dôveruje.

24. V súvislosti s ustanovením hmotnoprávneho opatrovníka osoby obmedzenej v spôsobilosti na právne úkony sa súdy nižších inšancií náležite vysporiadali so zisteným skutočným stavom veci, správne zohľadnili prejavenu vôľu osoby ustanovenej za opatrovníka N. I., ako aj ich vzájomný vzťah (matky a dcéry). Procesný opatrovník ustanovený v konaní - mesto Nitra nemal námietky, aby v prípade obmedzenia spôsobilosti na právne úkony bola za opatrovníka ustanovená blízka príbuzná osoba (v spise na č. I. 266). Spochybňovanie schopností ustanoveného opatrovníka navrhovateľom, dovolací súd nepovažoval za relevantné s prihliadnutím na výsledky vykonaného dokazovania, najmä záver znaleckého posudku č. 4/2017 vypracovaný T. V. B. (v spise na č. I. 206), súhlas N. I. s ustanovením do funkcie (v spise na č. I. 87). Navyše dovolací súd dodáva, že ustanovený opatrovník je povinný predkladať správu o hospodárení s majetkom najmenej 2x ročne a v prípade neplnenia si svojich povinností starostlivosťou o osobu obmedzenú v spôsobilosti na právne úkony riadne, môže byť tejto funkcie z dôležitých dôvodov zbavený súdom.

25. K tvrdeniu navrhovateľa, že v konaní súd prevej inštancie ustanovil za opatrovníka nestrannú osobu N. X. a nie N. I., dovolací súd uvádza, že postavenie procesného opatrovníka od hmotnoprávneho opatrovníka osoby obmedzenej v spôsobilosti na právne úkony je odlišné. Pri výbere osôb pri ustanovení opatrovníka pre konanie o obmedzení spôsobilosti na právne úkony je spravídla nevhodné ustanoviť blízkeho príbuzného (nie je možné vždy vylúčiť osobný záujem), ktorý podal návrh na začatie konania a to z dôvodu kolízie záujmov, ktorá by mohla ovplyvniť priebeh konania a ohroziť jeho nestrannosť (R3/1979). Z tohto dôvodu bolo v konaní ustanovené za procesného opatrovníka mesto Nitra a to uznesením č. k. 11 Ps 23/2014-148 z 13. decembra 2016. Ani z tohto dôvodu uplatnená námietka

nebola opodstatnená.

26. Z týchto dôvodov dovolací súd nepovažoval uplatnený dovolací dôvod v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP za dôvodný a preto dovolanie odmietol v súlade s ustanovením § 447 písm. c) CSP.

27. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 58 a § 52 CMP tak, že vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania. V mimosporovom konaní platí, že účastník platí trovy konania, ktoré vznikajú jemu a jeho zástupcovi (§ 49 ods. 1 CMP).

28. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.